

ระเบียบคณะกรรมการการเงินและทรัพย์สิน
ว่าด้วยหลักเกณฑ์และค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปปฏิบัติงานต่างประเทศของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย
พ.ศ. ๒๕๖๙

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเดินทางไปปฏิบัติงานต่างประเทศของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยให้เหมาะสมกับสภาพการณ์

อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๗ (๑) แห่งข้อบังคับมหาวิทยาลัยทักษิณ ว่าด้วยการบริหารงานการเงินและทรัพย์สิน พ.ศ. ๒๕๖๑ คณะกรรมการการเงินและทรัพย์สินในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๖๙ เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๙ จึงมีมติวางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการการเงินและทรัพย์สิน ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปปฏิบัติงานต่างประเทศของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๖๙”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๙ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก “ระเบียบคณะกรรมการการเงินและทรัพย์สิน ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปปฏิบัติงานต่างประเทศของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๖๖

บรรดาระเบียบ ประกาศ หรือแนวปฏิบัติอื่นใดในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“การเดินทางไปปฏิบัติงานต่างประเทศ” หมายความว่า การเดินทางออกนอกราชอาณาจักรไทย เพื่อไปปฏิบัติงานในต่างประเทศตามที่ได้รับมอบหมาย ได้รับอนุญาต หรือตามคำสั่งของอธิการบดีหรือผู้รับมอบอำนาจเป็นการชั่วคราว และให้หมายความรวมถึงการเดินทางไปปฏิบัติงานให้มหาวิทยาลัย ณ ที่ใด ๆ ในประเทศอื่นหรือมายังประเทศไทย

“ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย” หมายความว่า พนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานวิทยาลัยข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ลูกจ้างของส่วนราชการ ลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ประเภทลูกจ้างชาวต่างประเทศ พนักงานและลูกจ้างของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยทักษิณ พนักงานและลูกจ้างของศูนย์การแพทย์แบบองค์รวม มหาวิทยาลัยทักษิณ และพนักงานอุทยานวิทยาศาสตร์และนวัตกรรมสังคม และให้หมายความรวมถึงบุคคลภายนอกที่ได้รับอนุมัติให้เดินทางไปปฏิบัติงานให้มหาวิทยาลัย ณ ที่ใด ๆ ในประเทศอื่น

และบุคคลภายนอกที่มีถิ่นที่อยู่นอกราชอาณาจักรไทยที่ได้รับอนุมัติให้เดินทางไปปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย ณ ที่ใด ๆ ในประเทศอื่นหรือมายังประเทศไทย

ข้อ ๕ ให้ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยซึ่งได้รับอนุมัติให้เดินทางไปปฏิบัติงานในต่างประเทศจากอธิการบดีหรือผู้รับมอบอำนาจมีสิทธิเบิกค่าใช้จ่ายดังต่อไปนี้

(๑) ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง ให้เบิกในลักษณะเหมาจ่ายตามอัตราที่กำหนดในบัญชีหมายเลข ๑ หรือหมายเลข ๒ แบบท้ายระเบียบนี้

(๒) ค่าเช่าที่พัก การเดินทางไปปฏิบัติงานในต่างประเทศที่จำเป็นต้องพักแรม เว้นแต่การพักแรมซึ่งโดยปกติต้องพักแรมในยานพาหนะ หรือการพักแรมในที่พักแรมซึ่งมีผู้จัดที่พักไว้ให้แล้ว ให้ผู้เดินทางไปปฏิบัติงานเบิกค่าเช่าที่พักได้เท่าที่จ่ายจริงตามสิทธิที่ตนเองได้รับในการพักคนเดียว ทั้งนี้ภายในวงเงินและเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในบัญชีหมายเลข ๓ แบบท้ายระเบียบนี้

(๓) ค่าโดยสารเครื่องบินชั้นประหยัดและค่าพาหนะเดินทาง ให้เบิกได้เท่าที่จ่ายจริงตามความจำเป็น เหมาะสม และประหยัด

(๔) ค่าใช้จ่ายอื่นตามความจำเป็น อาทิ ค่าสัมภาระ ค่าธรรมเนียมผ่านทาง ค่าบริการที่จอดรถชั่วคราว หรือค่าธรรมเนียมอื่น ๆ ซึ่งหากไม่จ่ายอาจทำให้ไม่สามารถเดินทางไปถึงจุดหมายหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ตามวัตถุประสงค์ ทั้งนี้ให้ผู้มีอำนาจอนุมัติพิจารณาตามความเหมาะสมและประหยัด โดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๖ การนับเวลาเดินทางไปปฏิบัติงานในต่างประเทศเพื่อคำนวณเบี้ยเลี้ยงเดินทางสำหรับผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย ให้นับตั้งแต่เวลาประทับตราหนังสือเดินทางออกจากประเทศไทยจนถึงเวลาที่ประทับตราหนังสือเดินทางเข้าประเทศไทย เว้นแต่การเดินทางที่ใช้เอกสารอย่างอื่นซึ่งมิใช่หนังสือเดินทาง เวลาที่ถือว่าเป็นเวลาเข้าและออกจากประเทศไทยให้ใช้เวลาประทับตราเข้าและออกในเอกสารนั้น

ในกรณีที่มีการเดินทางผ่านเข้าออกประเทศที่ใช้ระบบบันทึกข้อมูลการเข้าเมืองแบบอิเล็กทรอนิกส์แทนการประทับตราหนังสือเดินทาง การนับเวลาเดินทางไปปฏิบัติงานในต่างประเทศเพื่อคำนวณเบี้ยเลี้ยงเดินทางตามความในวรรคแรกให้ใช้วันเวลาที่เครื่องบินขึ้นหรือลงที่ปรากฏในบัตรโดยสารเครื่องบินเป็นเวลาเดินทางออกจากประเทศไทยหรือเดินทางเข้าประเทศไทย แล้วแต่กรณี

การเดินทางไปปฏิบัติงานในต่างประเทศที่มีการพักแรม ให้นับ ๒๔ ชั่วโมงเป็นหนึ่งวัน ถ้าไม่ถึง ๒๔ ชั่วโมงหรือเกิน ๒๔ ชั่วโมงและส่วนที่ไม่ถึงหรือเกิน ๒๔ ชั่วโมงนั้นนับได้เกิน ๑๒ ชั่วโมง ให้ถือเป็นหนึ่งวัน

การเดินทางไปปฏิบัติงานในต่างประเทศที่ได้มีการพักแรม หากนับได้ไม่ถึง ๒๔ ชั่วโมงแต่เกิน ๑๒ ชั่วโมง ให้ถือเป็นหนึ่งวัน แต่หากนับได้ไม่ถึง ๑๒ ชั่วโมงแต่เกิน ๖ ชั่วโมง ให้ถือเป็นครึ่งวัน

ข้อ ๗ ในกรณีที่ผู้เดินทางไปปฏิบัติงานในต่างประเทศมีความจำเป็นต้องออกเดินทางล่วงหน้าหรือไม่สามารถเดินทางกลับสถานที่ปฏิบัติงานตามปกติเมื่อเสร็จสิ้นการปฏิบัติงานเพราะมีเหตุส่วนตัวโดยได้รับอนุมัติให้ลากิจส่วนตัวหรือลาพักผ่อน การนับเวลาเดินทางไปปฏิบัติงานเพื่อคำนวณเบี้ยเลี้ยงเดินทางกรณีลากิจส่วนตัวหรือลาพักผ่อนก่อนปฏิบัติงานให้นับเวลาตั้งแต่เริ่มปฏิบัติงานเป็นต้นไป ยกเว้นในกรณีที่ผู้เดินทางไป

ปฏิบัติงานในต่างประเทศมีเหตุจำเป็นต้องพักแรมในท้องที่ที่ปฏิบัติงานก่อนวันเริ่มปฏิบัติงาน ให้นับเวลาเพื่อคำนวณเบี้ยเลี้ยงเดินทางตั้งแต่เวลาเข้าที่พักในท้องที่ที่ปฏิบัติงาน ทั้งนี้ไม่เกิน ๒๔ ชั่วโมงเมื่อนับถึงเวลาเริ่มปฏิบัติงาน และกรณีลากิจส่วนตัวหรือลาพักผ่อนหลังเสร็จสิ้นการปฏิบัติงาน ให้ถือว่าสิทธิในการเบิกจ่ายเบี้ยเลี้ยงเดินทางสิ้นสุดลงเมื่อสิ้นสุดเวลาการปฏิบัติงาน

ในกรณีที่ผู้เดินทางไปปฏิบัติงานในต่างประเทศมีความจำเป็นต้องออกเดินทางล่วงหน้าก่อนเริ่มปฏิบัติงานเพราะมีเหตุส่วนตัวตามความในวรรคแรก และมีเหตุจำเป็นต้องพักแรมในท้องที่ที่ปฏิบัติงานก่อนวันเริ่มปฏิบัติงาน ให้เบิกค่าเช่าที่พักก่อนวันเริ่มปฏิบัติงานดังกล่าวได้ไม่เกินหนึ่งวัน

ผู้เดินทางไปปฏิบัติงานในต่างประเทศซึ่งมีความจำเป็นต้องออกเดินทางล่วงหน้า หรือไม่สามารถเดินทางกลับสถานที่ปฏิบัติงานตามปกติเมื่อเสร็จสิ้นการปฏิบัติงานเพราะมีเหตุส่วนตัวตามความในวรรคแรก ไม่มีสิทธิเบิกค่าพาหนะเดินทางในวันที่เดินทางล่วงหน้าก่อนปฏิบัติงานและหรือวันที่เดินทางกลับหลังเสร็จสิ้นการปฏิบัติงานซึ่งเป็นวันที่ได้รับอนุมัติให้ลากิจส่วนตัวหรือลาพักผ่อนนั้น

ข้อ ๘ ในกรณีที่ผู้เดินทางไปปฏิบัติงานในต่างประเทศเจ็บป่วยและจำเป็นต้องพักเพื่อรักษาพยาบาล ให้เบิกค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางและค่าเช่าที่พักสำหรับวันที่พักนั้นได้ แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกิน ๑๐ วัน

ในกรณีที่ผู้เดินทางเจ็บป่วยและต้องเข้าพักรักษาตัวในสถานพยาบาล ให้งดเบิกค่าเช่าที่พัก เว้นแต่กรณีจำเป็น ทั้งนี้การเจ็บป่วยตามความในวรรคแรกต้องมีใบรับรองแพทย์จากสถานพยาบาลในท้องที่ที่เกิดเจ็บป่วยมาประกอบด้วย

ข้อ ๙ ผู้เดินทางไปปฏิบัติงานในต่างประเทศที่มีได้เบิกเบี้ยเลี้ยงเดินทางลักษณะเหมาจ่าย ให้เบิกค่าอาหารและค่าเครื่องดื่มรวมทั้งค่าภาษีและค่าบริการที่โรงแรม ภัตตาคาร ร้านค้า หรือผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวเรียกเก็บจากผู้เดินทางไปปฏิบัติงานในต่างประเทศได้เท่าที่จ่ายจริงแต่ไม่เกินวงเงินที่กำหนดในลักษณะเหมาจ่าย

ผู้เดินทางไปปฏิบัติงานในต่างประเทศจะเลือกเบิกเบี้ยเลี้ยงเดินทางลักษณะเหมาจ่ายหรือตามที่ได้จ่ายจริงได้เพียงอย่างเดียวตลอดระยะเวลาของการเดินทางไปปฏิบัติงานในต่างประเทศนั้น ไม่ว่าจะเดินทางไปประเทศเดียวหรือหลายประเทศก็ตาม

ข้อ ๑๐ ถ้าผู้เดินทางไปปฏิบัติงานในต่างประเทศ ได้รับความช่วยเหลือจากต่างประเทศหรือจากหน่วยงานใด ๆ ในเรื่องค่าใช้จ่ายในการเดินทางแล้ว ไม่มีสิทธิเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปปฏิบัติงานในต่างประเทศตามระเบียบนี้อีก แต่หากความช่วยเหลือที่ได้รับน้อยกว่าสิทธิที่จะพึงมีตามระเบียบนี้ ให้เบิกค่าใช้จ่ายสมทบได้ตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในระเบียบนี้

ข้อ ๑๑ กรณีที่ได้รับความช่วยเหลือค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง หรือมีผู้ให้ความช่วยเหลือจัดเลี้ยงอาหารให้ หรือได้รับบริการจากผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว ให้เบิกค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางสมทบได้ในกรณีต่อไปนี้

(๑) ถ้าได้รับความช่วยเหลือต่ำกว่าสิทธิที่พึงได้รับ ให้เบิกสมทบเฉพาะส่วนที่ขาด ซึ่งเมื่อรวมกับค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางที่ได้รับความช่วยเหลือแล้วจะต้องไม่เกินสิทธิที่พึงได้รับ

(๒) ถ้าผู้ให้ความช่วยเหลือหรือผู้ประกอบการจินำเที่ยวจัดเลี้ยงอาหารทุกมื้อ ให้งดเบิกค่าเบียร์เลี้ยงเดินทาง ในกรณีที่มีการจัดเลี้ยงอาหาร ๒ มื้อ ให้เบิกได้ไม่เกิน ๑ ใน ๓ ของอัตราเบียร์เลี้ยงเดินทางเหมาจ่าย และกรณีจัดเลี้ยงอาหาร ๑ มื้อ ให้เบิกได้ไม่เกิน ๒ ใน ๓ ของอัตราเบียร์เลี้ยงเดินทางเหมาจ่าย

ข้อ ๑๒ กรณีมีผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับค่าเช่าที่พักทั้งหมดแล้ว ให้ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยงดการเบิกค่าเช่าที่พัก แต่ถ้าได้รับความช่วยเหลือค่าเช่าที่พักบางส่วน ให้เบิกค่าเช่าที่พักสมทบเฉพาะส่วนที่ขาดตามที่ย่อยจริง แต่เมื่อรวมกับค่าเช่าที่พักที่ได้รับความช่วยเหลือแล้วจะต้องไม่เกินสิทธิที่พึงได้รับ

ข้อ ๑๓ กรณีมีเหตุผลความจำเป็นอย่างยิ่งหรือกรณีเร่งด่วน เพื่อประโยชน์แก่มหาวิทยาลัย อธิการบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจอาจพิจารณาอนุมัติให้ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยได้รับสิทธิการเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปปฏิบัติงานในต่างประเทศนอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในระเบียบนี้เป็นกรณีพิเศษเฉพาะรายก็ได้

ข้อ ๑๔ กรณีมีเหตุผลความจำเป็นและเพื่อประโยชน์แก่มหาวิทยาลัย อธิการบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจอาจพิจารณาอนุมัติให้บุคลากรประเภทอื่น ๆ นอกเหนือจากผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยได้รับสิทธิการเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปปฏิบัติงานในต่างประเทศตามระเบียบนี้ได้

ข้อ ๑๕ อัตราการเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางของบุคคลภายนอก หรือบุคลากรประเภทอื่น ๆ อาทิ ค่าเบียร์เลี้ยงเดินทาง และค่าเช่าที่พัก ให้เทียบเคียงกับประเภทหรือตำแหน่งผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยที่กำหนดไว้ในระเบียบนี้ตามความเหมาะสม

ข้อ ๑๖ หลักเกณฑ์ ค่าใช้จ่าย การเบิกจ่ายและหลักฐานการจ่ายเงินในการเดินทางไปปฏิบัติงานในต่างประเทศของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยที่ได้กำหนดไว้ในระเบียบนี้ ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการการเงินและทรัพย์สินกำหนด

ข้อ ๑๗ ให้อธิการบดีรักษาการให้เป็นไปตามระเบียบนี้ ในกรณีที่มีปัญหาในการปฏิบัติหรือต้องตีความตามระเบียบนี้ ให้อธิการบดีเป็นผู้วินิจฉัยและให้ถือเป็นที่สุด

ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๙

Signed Date : 2026.09.01 18:15:56 ICT

(รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฐพงศ์ จิตนิรรัตน์)

อธิการบดีมหาวิทยาลัยทักษิณ

ประธานคณะกรรมการการเงินและทรัพย์สิน

บัญชีหมายเลข ๑

อัตราค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางเหมาจ่าย กรณีเดินทางไปปฏิบัติงานในประเทศสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจ
เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (AEC) ยกเว้นสิงคโปร์

ประเภทผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย	อัตราค่าเบี้ยเลี้ยง (บาท)	
	เต็มวัน	ครึ่งวัน
กลุ่ม ๑ ๑.๑ พนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานวิทยาลัย และข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ประเภท/ตำแหน่งหรือที่เทียบเท่าดังนี้ ● ประเภททั่วไป ● ประเภทสนับสนุนหรือสายสนับสนุน ระดับปฏิบัติการ ระดับชำนาญการ และระดับชำนาญการพิเศษ ● ประเภทวิชาการ สายคณาจารย์ ตำแหน่งอาจารย์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ● ประเภทวิชาการ สายนักวิจัย ตำแหน่งนักวิจัย และนักวิจัยชำนาญการ ● ประเภทอำนวยการ ๑.๒ ลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ลูกจ้างของส่วนราชการ ลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ประเภทลูกจ้างชาวต่างประเทศ พนักงานและลูกจ้างของส่วนงานอื่น	๑,๖๐๐	๘๐๐
กลุ่ม ๒ พนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานวิทยาลัย และข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ประเภท/ตำแหน่งหรือที่เทียบเท่าดังนี้ ● ประเภทสนับสนุนหรือสายสนับสนุน ระดับเชี่ยวชาญ ● ประเภทวิชาการ สายคณาจารย์ ตำแหน่งรองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ ● ประเภทวิชาการ สายนักวิจัย ตำแหน่งนักวิจัยชำนาญการพิเศษ และนักวิจัยเชี่ยวชาญ ● ประเภทบริหาร	๒,๔๐๐	๑,๒๐๐

บัญชีหมายเลข ๒

อัตราค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางเหมาจ่าย กรณีเดินทางไปปฏิบัติงานในประเทศสิงคโปร์ และประเทศนอกกลุ่ม
ประชาคมเศรษฐกิจเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (AEC)

ประเภทผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย	อัตราค่าเบี้ยเลี้ยง (บาท)	
	เต็มวัน	ครึ่งวัน
กลุ่ม ๑ ๑.๑ พนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานวิทยาลัย และข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ประเภท/ตำแหน่งหรือที่เทียบเท่าดังนี้ ● ประเภททั่วไป ● ประเภทสนับสนุนหรือสายสนับสนุน ระดับปฏิบัติการ ข้าราชการ และข้าราชการพิเศษ ● ประเภทวิชาการ สายคณาจารย์ ตำแหน่งอาจารย์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ● ประเภทวิชาการ สายนักวิจัย ตำแหน่งนักวิจัย และนักวิจัย ข้าราชการ ● ประเภทอำนวยการ ๑.๒ ลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ลูกจ้างของส่วนราชการ ลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ประเภทลูกจ้างชาวต่างประเทศ พนักงานและลูกจ้างของส่วนงานอื่น	๒,๑๐๐	๑,๐๕๐
กลุ่ม ๒ พนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานวิทยาลัย และข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ประเภท/ตำแหน่งหรือที่เทียบเท่าดังนี้ ● ประเภทสนับสนุนหรือสายสนับสนุน ระดับเชี่ยวชาญ ● ประเภทวิชาการ สายคณาจารย์ ตำแหน่งรองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ ● ประเภทวิชาการ สายนักวิจัย ตำแหน่งนักวิจัยข้าราชการพิเศษ และนักวิจัยเชี่ยวชาญ ● ประเภทบริหาร	๓,๑๐๐	๑,๕๕๐

บัญชีหมายเลข ๓ อัตราค่าเช่าที่พัก

ประเภทผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย	ประเภท ก.	ประเภท ข.	ประเภท ค.
กลุ่ม ๑ ๑.๑ พนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานวิทยาลัย และข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ประเภท/ตำแหน่งหรือที่เทียบเท่าดังนี้ ● ประเภททั่วไป ● ประเภทสนับสนุนหรือสายสนับสนุนระดับปฏิบัติการ ข้าราชการ และข้าราชการพิเศษ ● ประเภทวิชาการ สายคณาจารย์ตำแหน่งอาจารย์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ● ประเภทวิชาการ สายนักวิจัย ตำแหน่งนักวิจัย และนักวิจัยชำนาญการ ● ประเภทอำนวยการ ๑.๒ ลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ลูกจ้างของส่วนราชการ ลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ประเภทลูกจ้างชาวต่างประเทศ พนักงานและลูกจ้างของส่วนงานอื่น	ไม่เกิน ๗,๕๐๐	ไม่เกิน ๕,๐๐๐	ไม่เกิน ๓,๑๐๐
กลุ่ม ๒ พนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานวิทยาลัย และข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ประเภท/ตำแหน่งหรือที่เทียบเท่าดังนี้ ● ประเภทสนับสนุนหรือสายสนับสนุนระดับเชี่ยวชาญ ● ประเภทวิชาการ สายคณาจารย์ตำแหน่งรองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ ● ประเภทวิชาการ สายนักวิจัย ตำแหน่งนักวิจัยชำนาญการพิเศษ และนักวิจัยเชี่ยวชาญ ● ประเภทบริหาร	ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐	ไม่เกิน ๗,๐๐๐	ไม่เกิน ๔,๕๐๐

หมายเหตุ ประเภท ก. ประเภท ข. หรือประเภท ค. ได้แก่ กลุ่มประเทศ รัฐ หรือเมือง ตามที่กำหนดไว้ท้ายบัญชีนี้

ประเภท ก. ได้แก่ ประเทศ รัฐ เมือง ดังนี้

๑. ญี่ปุ่น	๒. สาธารณรัฐฝรั่งเศส
๓. สหพันธ์รัสเซีย	๔. สมาพันธรัฐสวิส
๕. สาธารณรัฐอิตาลี	๖. ราชอาณาจักรเบลเยียม
๗. ราชอาณาจักรสเปน	๘. สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี
๙. สหรัฐอเมริกา	๑๐. สหราชอาณาจักร
๑๑. สาธารณรัฐโปรตุเกส	๑๒. สาธารณรัฐสิงคโปร์
๑๓. แคนาดา	๑๔. เครือรัฐออสเตรเลีย
๑๕. ไต้หวัน	๑๖. เดิร์กเมนีสถาน
๑๗. นิวซีแลนด์	๑๘. บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา
๑๙. ปาปัวนิวกินี	๒๐. มาเลเซีย
๒๑. ราชรัฐโมนาโก	๒๒. ราชรัฐลักเซมเบิร์ก
๒๓. ราชรัฐอันดอร์รา	๒๔. ราชอาณาจักรกัมพูชา
๒๕. ราชอาณาจักรเดนมาร์ก	๒๖. ราชอาณาจักรนอร์เวย์
๒๗. ราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์	๒๘. ราชอาณาจักรมอริเชียส
๒๙. ราชอาณาจักรสวาซิแลนด์	๓๐. ราชอาณาจักรสวีเดน
๓๑. รัฐสุลต่านโอมาน	๓๒. โรมานี
๓๓. สหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล	๓๔. สหพันธ์สาธารณรัฐยูโกสลาเวีย
๓๕. สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์	๓๖. สาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้)
๓๗. สาธารณรัฐโครเอเชีย	๓๘. สาธารณรัฐชิลี
๓๙. สาธารณรัฐเช็ก	๔๐. สาธารณรัฐตุรกี
๔๑. สาธารณรัฐบัลแกเรีย	๔๒. สาธารณรัฐประชาชนจีน
๔๓. สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนแอลจีเรีย	๔๔. สาธารณรัฐประชาธิปไตยติมอร์ – เลสเต
๔๕. สาธารณรัฐเปรู	๔๖. สาธารณรัฐโปแลนด์
๔๗. สาธารณรัฐฟินแลนด์	๔๘. สาธารณรัฐฟิลิปปินส์
๔๙. สาธารณรัฐมอริเชียส	๕๐. สาธารณรัฐมอลตา
๕๑. สาธารณรัฐโมซัมบิก	๕๒. สาธารณรัฐเยเมน
๕๓. สาธารณรัฐลิทัวเนีย	๕๔. สาธารณรัฐสโลวัก
๕๕. สาธารณรัฐสโลวีเนีย	๕๖. สาธารณรัฐออสเตรีย
๕๗. สาธารณรัฐอาเซอร์ไบจาน	๕๘. สาธารณรัฐอินโดนีเซีย
๕๙. สาธารณรัฐอินเดีย	๖๐. สาธารณรัฐเอสโตเนีย

๖๑. สาธารณรัฐแอฟริกาใต้
๖๓. สาธารณรัฐไอร์แลนด์
๖๕. สาธารณรัฐกรีซ

๖๒. สาธารณรัฐไอซ์แลนด์
๖๔. สาธารณรัฐฮังการี
๖๖. เขตปกครองพิเศษฮ่องกง

ประเภท ข. ได้แก่ ประเทศ รัฐ เมือง ดังนี้

๑. เครือรัฐบาฮามาส
๓. จาเมกา
๕. มาซิโดเนีย
๗. รัฐกาตาร์
๙. รัฐบาห์เรน
๑๑. ราชอาณาจักรซาอุดีอาระเบีย
๑๓. สาธารณรัฐเนปาล
๑๕. สหพันธ์สาธารณรัฐไนจีเรีย
๑๗. สหรัฐเม็กซิโก
๑๙. สาธารณรัฐกานา
๒๑. สาธารณรัฐโกตดิวัวร์ (ไอเวอรีโคสต์)
๒๓. สาธารณรัฐคีร์กีซ
๒๕. สาธารณรัฐแคเมอรูน
๒๗. สาธารณรัฐจิบูตี
๒๙. สาธารณรัฐซิมบับเว
๓๑. สาธารณรัฐแซมเบีย
๓๓. สาธารณรัฐไซปรัส
๓๕. สาธารณรัฐตูนิเซีย
๓๗. สาธารณรัฐไนเจอร์
๓๙. สาธารณรัฐเบนิน
๔๑. สาธารณรัฐประชาชนบังกลาเทศ
๔๓. สาธารณรัฐมอลโดวา
๔๕. สาธารณรัฐยูกันดา
๔๗. สาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกา
๔๙. สาธารณรัฐอาร์เจนตินา
๕๑. สาธารณรัฐอาหรับซีเรีย

๒. จอร์เจีย
๔. เนการาบรูไนดารุสซาราม
๖. ยูเครน
๘. รัฐคูเวต
๑๐. รัฐอิสราเอล
๑๒. ราชอาณาจักรตองกา
๑๔. ราชอาณาจักรฮังการี
๑๖. สหภาพเมียนมาร์
๑๘. สหสาธารณรัฐแทนซาเนีย
๒๐. สาธารณรัฐแกมเบีย
๒๒. สาธารณรัฐคอซตาริกา
๒๔. สาธารณรัฐเคนยา
๒๖. สาธารณรัฐคาสตีสถาน
๒๘. สาธารณรัฐชาด
๓๐. สาธารณรัฐเซเนกัล
๓๒. สาธารณรัฐเซียร์ราลีโอน
๓๔. สาธารณรัฐตรินิแดดและโตเบโก
๓๖. สาธารณรัฐทาจิกิสถาน
๓๘. สาธารณรัฐบูรุนดี
๔๐. สาธารณรัฐเบลารุส
๔๒. สาธารณรัฐปานามา
๔๔. สาธารณรัฐมาลี
๔๖. สาธารณรัฐลัตเวีย
๔๘. สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
๕๐. สาธารณรัฐอาร์เมเนีย
๕๒. สาธารณรัฐอาหรับอียิปต์

๕๓. สาธารณรัฐอิรัก

๕๔. สาธารณรัฐอิสลามปากีสถาน

๕๕. สาธารณรัฐอิสลามมอริเตเนีย

๕๖. สาธารณรัฐอิสลามอิหร่าน

๕๗. สาธารณรัฐอุซเบกิสถาน

๕๘. สาธารณรัฐแอฟริกากลาง

ประเภท ค. ได้แก่ ประเทศ รัฐ เมืองอื่น ๆ นอกจากที่กำหนดในประเภท ก. และประเภท ข.